

заједничке државе би одредила уставотворна скупштина а до њеног сазивања врховну власт у земљи су вршили краљ – престолонаследник Србије и Државно веће састављено од представника Народног већа и српске и црногорске Скупштине. Поред њих, као највиши привремени органи власти, били су и влада, састављена од министара из свих области државне управе, као и седам секретара који су представљали државе односно покрајине које су ушле у састав државе СХС (Србију, Хрватску и Словенију, Босну и Херцеговину, Словенију, Далмацију, Црну Гору, Бачку, Банат и Барању). Овим споразумом, односно закључцима Народног већа од 24. новембра 1918. аустро-угарска Југославија и Краљевина Србија су се стопиле у једну државу и пре него се састала уставотворна скупштина која је имала само да реши о коначном уређењу те већ створене државе. Тако је припремљен терен за завршну радњу и формалност око уједињења која је уследила 1.12.1918. када су изасланици Народног већа примљени код престолонаследника-регента Александра Карађорђевића. По доласку у Београд делегација Средишњег одбора Народног већа се 1.12.1918. састала с регентом Александром Карађорђевићем. На основу претходно утаначене садржине споразума, изасланици и престолонаследник Александар су након протоколарног сусрета и разговора свечано разменили писмене изјаве и поздраве и то се узима и сматра као чин оснивања државе Срба, Хрвата и Словенаца.³ Међутим, само ово уједињење као формални чин постигнут разменом и усаглашавањем свечаних писмених изјава није ратификовано од стране Народног већа и скупштине Краљевине Србије, већ су они о томе само обавештени. Тако је председништво Народног већа, 3. децембра 1918. саопштило јавности да су престале функције Народног већа као врховне власти државе СХС на територији бивше Аустро-Угарске, док је српска Скупштина о овом чину обавештена тек 29. децембра од стране владе новообразоване државе СХС.

2. Контроверзе о правној природи новостворене државе Срба, Хрвата и Словенаца

По проглашењу новоформиране југословенске државе, Краљевине СХС, одмах се поставило и питање њеног правног карактера. У тадашњој уставноправној теорији и литератури се живо претресало питање да ли је новоформирана југословенска држава стара или нова творевина. При одговору на ово питање треба одвојити унутрашње, уставно-правно гледиште од спољњег, међународно-правног гледишта. Према томе правни положај ове (али и сваке друге) државе може бити одређен споља или изнутра, с тим да се ова два одређења не морају